

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/351/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3211205048
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3211205048.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Údernicka 5, 851 01 Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou F. L., s.r.o., so sídlom S. X, XXX XX R., proti odporcovi: D. R., nar. XX.XX.XXXX, t.č. hlásený pobyt bezdomovca R. nad R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: O.. XX, L., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. M., o zaplatenie 606,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 10. augusta 2012, č.k. 6C/44/2012-67, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi z m e ň u j e tak, že navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 94,94 Eur, na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. M. G., advokáta, č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 15,93 Eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. M. G., advokáta, č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, č.k. 10Ro/252/2011-16 zo dňa 29.11.2011. Konanie v dôsledku späťvzatia návrhu zastavil. Zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi vo výške 29,37 Eur cestou Daňového úradu Bratislava po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 606,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 495,03 Eur od 9.12.2006 do zaplatenia a trovy konania vo výške 149,40 Eur. Súd vo veci vydal dňa 29.11.2011 platobný rozkaz č.k. 10Ro/252/2011-16, ktorý sa nepodarilo odporcovi doručiť do vlastných rúk. Zásielka s platobným rozkazom sa súdu viackrát vrátila s uvedením, že adresát je neznámy. Písomným podaním zo dňa 03.05.2012 v zmysle § 93 ods. 2 až 4 Občianskeho súdneho poriadku vstúpilo do konania občianske združenie OZ právna pomoc spotrebiteľom ako vedľajší účastník na strane odporcu. Vedľajší účastník dňa 21.05.2012 doručil súdu odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom vzniesol námietku premlčania a navrhol, aby súd žalobu zamietol a zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Navrhovateľ písomným podaním doručeným súdu dňa 04.07.2012 zoberal svoj návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a žiadal, aby súd konanie v prejednávanej veci zastavil. Keďže platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť odporcovi do vlastných rúk a jeho pobyt nie je možné zistiť, súd ho v zmysle § 173 ods. 1, 2 O.s.p. zrušil. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Nakoľko však úspešný odporca neuplatnil náhradu trov konania a ani mu žiadne trovy konania nevznikli, súd náhradu trov konania nepriznal žiadnemu účastníkovi konania. O trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu

súd rozhodol podľa § 150 Občianskeho súdneho poriadku. Vykonaným šetrením (lustráciou) na súde bolo zistené, že pred tamojším súdom spoločnosť vedľajšieho účastníka na strane odporcu podala niekoľko obdobných podaní. Súd konštatuje, že z listín predložených vedľajším účastníkom na strane odporcu je zrejmé, že vedľajší účastník je občianskym združením, ktorého hlavnou náplňou činnosti je zastupovanie spotrebiteľov a ochrana ich práv v konaní pred súdom. Ak občianske združenie už pri svojej registrácii (vo svojich stanovách) takto formulovalo predmet svojej činnosti, malo by disponovať príslušným aparátom a znalosťami pre výkon bežnej agendy v súdnom konaní, ako je podávanie návrhov. Súd je toho názoru, že neplatí téza, že odmena za zastupovanie advokátom v civilnom konaní je sama o sebe a vždy trovami potrebnými k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Je tomu tak spravidla, avšak nie vždy vo všetkých prípadoch. Keďže v tomto prípade ide o zastupovanie vedľajšieho účastníka, a nie samotného účastníka, nie je tým dotknuté právo účastníka na právne zastúpenie. Ak chcel vedľajší účastník pomôcť spotrebiteľovi prostredníctvom advokáta, mohol ponúknuť právne zastúpenie priamo spotrebiteľovi ako účastníkovi konania. Preto súd vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal uplatnené trovy právneho zastúpenia, nakoľko tieto trovy považoval za neúčelné, keďže mu nič nebránilo v tom, aby sám hájil svoje práva, resp. práva spotrebiteľa, i v konaní pred súdom, aby tak nedochádzalo k zbytočnému a neúčelnému navyšovaniu trov tohto konania.

Proti tomuto uzneseniu vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník, ktorý žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že mu prizná náhradu trov prvostupňového konania 118,16 Eur. Uplatnil si i trovy odvolacieho konania 33,36 Eur. Mal za to, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vychádza z neúplných a nesprávnych skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal voči argumentu navrhovateľa, že spotrebiteľ nemal vedomosť o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, pričom v tejto súvislosti dôvodil, že vedľajší účastník je oprávnený vstúpiť do konania na základe zákonného zmocnenia, bez osobitného súhlasu spotrebiteľa, bez preukazovania právneho záujmu na výsledku konania. Aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. súdom prvého stupňa na danú vec považoval za nenáležitú. Účelom tohto ustanovenia je výnimočne zmierniť dôsledky právnych noriem zavedením moderačného absolútného práva. Ide napríklad o prípady charakteristické sociálnym aspektom, keď povinný účastník nemôže z objektívnych dôvodov trovy konania zaplatiť, pričom sa zohľadňujú osobné, majetkové a iné pomery účastníkov, ich postoj v konaní a ďalšie okolnosti. Mal za to, že situáciu u navrhovateľa nie je potrebné zmiernovať použitím ust. § 150 O.s.p., pretože oproti vedľajšiemu účastníkovi sa nachádza v nepomerne výhodnejšom postavení. Navrhovateľ podľa jeho internetovej stránky je súčasťou nadnárodnej spoločnosti, pôsobiacej v 21 krajinách, hospodársky výsledok spoločnosti pred zdanením dosiahol 60 mil. eur, spoločnosť disponuje príslušným aparátom, zamestnancami, finančnými prostriedkami, majetkom, a jeho hlavnou náplňou činnosti je vymáhanie pohľadávok, oproti občianskemu združeniu, ktoré má troch členov, pričom ani jeden z členov nemá právnické vzdelanie a ani odborné znalosti s vedením sporov takéhoto charakteru. Dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa je popretie princípu spravodlivosti a sťaženie postavenia vedľajšieho účastníka v konaní. Vedľajší účastník trovy konania nezavinil, len realizoval svoje ústavné práva, pričom jeho činnosť bola v súlade s účelom súdneho konania. Mal za to, že v danom prípade bola činnosť vedľajšieho účastníka v súlade s účelom súdneho konania. K opodstatnenosti úkonov právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady vedľajší účastník uviedol, že ide o mimoriadne dôležité úkony, kedy sa advokátom zhodnocuje opodstatnenosť, účelnosť, stratégia a taktika právneho zastupovania, a následne sa táto analýza konzultuje na prvej porade s klientom. Tvrdil, že v danej veci išlo o trovy právneho zastúpenia, ktoré bezprostredne súviseli s konaním, právny úkon vyjadrenie k žalobnému návrhu nepochybne takýmto úkonom je. Právne a skutkové posúdenie prípadu vykonal pri prvom úkone, ktorý mu patrilo, a v dôsledku ktorého pre neúspech vo veci navrhovateľ zbral späť návrh na začatie konania. Tento úkon nebol ani nadmerný, uplatnená hodnota trov konania je vypočítaná v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov. Z týchto dôvodov treba považovať trovy právneho zastúpenia za nanajvýš účelné, a aj s prihliadnutím na charakter sporového procesu, v ktorom vznikli, a ktorý sa vyznačuje prvkami kontradiktórnosti. Vyjadrenie vedľajšieho účastníka nebolo iba formálnym uplatnením jeho procesného práva bez náležitej starostlivosti a opodstatnenosti. Právny zástupca vedľajšieho účastníka podal vyjadrenie ku žalobnému návrhu až po tom, čo sa dôkladne oboznámil s obsahom žalobného návrhu, jeho príloh, prípadne vyjadrení žalovaného. Podľa nálezu Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/03 trovy vynaložené účastníkom konania v spore musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku alebo procesná ochrana proti takému

tvrdenému nároku. Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov, spojených s ústavne zaručeným právom na právnú pomoc v zmysle dotknutého článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zastúpený advokátom. Toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva právnenému zástupcovi mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie 1997, str. 53). Účastníka nie je možné apriori sankcionovať tým, že mu nebude priznaná časť nákladov, zodpovedajúca výške nákladov za odmenu advokáta s tým, že sa mohol brániť sám (najmä ak konanie sám nevyvolal), rovnaký názor aj (Jaroslav Krajčo, Občiansky súdny poriadok, Eurounion, rok 2010, str. 556). Na podporu svojho právneho názoru o účelnosti trov právneho zastúpenia poukázal aj na nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 2257/08 zo 07.07.2009, ktorý zastal obdobný názor, že každý, v danom konkrétnom prípade aj štát má právo na náhradu trov právneho zastúpenia. Vzhľadom k ústavnému rozmeru právo na právnú pomoc nie je možné prostredníctvom termínu (účelný) vymedzovať kategóriu subjektov, ktoré by mali z hľadiska právneho zastúpenia odlišné postavenie, a tak im de facto (nepripravením nákladov) právo upierať a z hľadiska ostatných subjektov diskriminovať. Bol toho názoru, že pokiaľ navrhovateľ vedome a sústavne skúša voči spotrebiteľom uplatňovať neprijateľné zmluvné podmienky, vzhľadom na neexistenciu databázy vyhlásených neprijateľných zmluvných podmienok, môže sa bežne stať, že iný súd mu plnenie prizná. Ak navrhovateľ cielene a účelovo skúša proti veľkému počtu spotrebiteľov uplatniť si svoje premlčané nároky, ktoré sú navyše v rozpore s právom (zmluvy obsahujú už vyššie spomenuté neprijateľné zmluvné podmienky), nie je dôvod pri rozhodnutí o trovách konania navrhovateľa, práve z dôvodov hodných osobitného zreteľa, od trov konania odbremeniť. Ak bude existovať reálna hrozba pre navrhovateľa, že bude znášať trovy takého konania, ktoré sám spôsobil, bude ho to automaticky odrádzať od súvislého uplatňovania neprijateľných zmluvných podmienok voči spotrebiteľom, čím sa naplní jeden z hlavných cieľov politik Európskej únie, vytvorenia zdravého trhu, bez neprijateľných zmluvných podmienok. Poukázal na viacero súdnych rozhodnutí, ktoré priznalo vedľajšiemu účastníkovi združeniu na ochranu práv spotrebiteľov právo na náhradu trov právneho zastúpenia. Vedľajší účastník má v občianskom súdnom konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na strane ktorého stojí. Zákonodarca v tomto ustanovení implementoval v Smernici o ochrane spotrebiteľa 93/13EHS pred nekalými zmluvnými podmienkami v článku 7 stanovenú povinnosť členských štátov umožniť, aby organizácie na ochranu spotrebiteľov mali adekvátne a účinné prostriedky na ochranu spotrebiteľských práv. Týmto účinným prostriedkom je vstup občianskeho združenia do konania na strane spotrebiteľa a jeho postavenie vedľajšieho účastníka a plnými procesnými právami. Umožniť na jednej strane občianskemu združeniu vstúpiť do konania, ale nepriznať mu, ak je v konaní úspešné, apriori právo na náhradu nákladov, ktoré s konaním vynaložil (vrátane právneho zastúpenia), je popri už vyššie uvedenom, aj nesprávnym výkladom čl. 7 Smernice č. 93/13EHS o nekalých zmluvných podmienkach, čo vo svojom dôsledku v praxi znamená, že združenie na ochranu práv spotrebiteľom nielen odrádza od vstupu do ďalších konaní, keďže nemá účinné a adekvátne procesné prostriedky (medzi ktoré patrí aj náhrada nákladov) na to, aby zabránilo uplatňovaniu nekalých zmluvných podmienok, ale na druhej strane dodávateľovi umožňuje bez rizika (znášania nákladov takto vyvolaného konania) si od spotrebiteľov naďalej uplatňovať neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa judikatúry Súdného dvora totiž predmetná smernica ako celok predstavuje opatrenie, nevyhnutné na splnenie poslania zvereného Európskej únii, a najmä na zvýšenie životnej úrovne a kvality života v celej únii (pozri rozsudky Mostaza Claro, bod 37; Panon GSM, bod 26 Asturcom Telecomunicaciones, bod 51). Vzhľadom na povahu a význam verejného záujmu, na ktorom spočíva ochrana priznaná spotrebiteľom, ktorí sa voči predajcom alebo dodávateľom nachádzajú v nevýhodnejšom postavení, smernica 93/13, ako vyplýva z jej článku 7 ods. 1, v spojení s jej dvadsiatym štvrtým odôvodnením ukladá členským štátom povinnosť stanoviť primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (Rozsudok Súdného dvora zo dňa 14.06.2012 vo veci C618-10). V prípade, že sa súd nestotožní s argumentáciou vedľajšieho účastníka, navrhol, aby súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prerušil konania a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnymi otázkami 1/ či je v súlade s čl. 7 Smernice zo dňa 5. apríla 1993 č. 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách taký výklad, podľa ktorého sa vedľajšiemu účastníkovi nepriznajú apriori v súdnom konaní náklady, ktoré vynaloží v súvislosti so svojim právnym zastúpením pri ochrane práv spotrebiteľov proti osobe; 2/ či znamená vnútroštátna možnosť pre súdy, aj bez návrhu vyhlásiť neprijateľnú zmluvnú podmienku za neplatnú,

dostatočnú záruku v tom, že spotrebiteľ nebude nikdy súdom zaviazaný na zaplatenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či možno považovať činnosť Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov a jeho úkony, ktoré za neho robí jeho právny zástupca, urobené v čase, keď ešte súd nevyhlásil neprijateľnú zmluvnú podmienku za neplatnú, a ktoré (úkony) smerujú v príslušnom konaní k tomu, aby spotrebiteľ nebol viazaný takouto zmluvnou podmienkou apriori za nadbytočné a neúčelné; 3/ Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod právom združení podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania; 4/ či je porušené základné právo združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek jeho úspechu v súdnom konaní, a nevysporiada sa s odlišnými rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka navrhol uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania potvrdiť ako vecne správne. Uviedol, že nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Zastával názor, že takýto vedľajší účastník, musí byť sám, z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc v súdnom konaní v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Spochybňoval nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom, keďže v danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony, nevyhnuté pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa k predmetu sporu. K obdobnému právnomu záveru dospel súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012 a Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zástupcu dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania. K návrhu vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky uviedol, že tento návrh je nedôvodný, a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že posúdenie priznania náhrady trov konania patrí do právomoci vnútroštátneho súdu. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 33,06 Eur.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi) podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné.

Podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Povinnosť nahradiť trovy konania sa spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 142 O.s.p.). Ak však súd zastavuje konanie, pri rozhodovaní o náhrade trov konania zisťuje, či niektorý z účastníkov konania zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zastavenie konania po späťvzati návrhu, ku ktorému došlo pre správanie odporcu, pričom návrh bol podaný dôvodne, zakladá právo navrhovateľa na náhradu trov zastaveného konania. Dôvodnosť návrhu sa posudzuje procesne. Nerozhoduje, aký by bol výsledok konania, keby nedošlo k späťvzati návrhu, ale to, či odporca splní to, čoho sa navrhovateľ domáha, a len preto navrhovateľ vezme návrh späť. Zavinenie navrhovateľa zase môže spočívať v tom, že podal návrh napríklad napriek tomu, že dlh bol splnený, a túto skutočnosť nezistil pred podaním návrhu, alebo v tom, že návrh vzal späť bez toho, aby odporca splnil to, čoho sa návrhom domáhal, prípadne z iných dôvodov.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom voči odporcovi domáhal zaplata 606,25 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Písomným podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 04.07.2012, vzal navrhovateľ svoj návrh v celom rozsahu späť a navrhol, aby súd konanie zastavil. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že dôvodom zastavenia konania voči odporcovi bolo späťvzatie návrhu, pričom navrhovateľ vzal svoj návrh na začatie konania späť bez toho, že by odporca splnil to, čoho sa podaným návrhom voči nemu domáhal. Preto v zmysle ust. § 146 ods. 2 vetá prvá O.s.p. je navrhovateľ povinný nahradiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Odporcovi preukázateľne žiadne trovy nevznikli, a preto mu ich súd prvého stupňa nepriznal.

Čo sa týka náhrady trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, pretože pomoc právneho zástupcu z radov advokátov nepovažoval za účelné uplatnenie alebo bránenie práva z dôvodu, že už z podstaty združenia na ochranu spotrebiteľa vyplýva, že je schopné poskytovať právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach spotrebiteľom samostatne. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. Podľa názoru odvolacieho súdu vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2.

Preto odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Náhrada trov konania vedľajšieho účastníka pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 118,16 Eur. V danej veci sa navrhovateľ podaným návrhom proti odporcovi domáhal zaplata 606,25 Eur s príslušenstvom, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, účinnnej v čase vykonania úkonov právnych služieb, predstavuje 39,84 Eur. Právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal 2 úkony právnej služby, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky) a vyjadrenie k žalobnému návrhu (§ 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhlášky), za ktoré mu patrí tarifná odmena v celkovej výške 79,68 Eur. Podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky patrí právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka aj náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 2 x 7,63 Eur, t.j. spolu vo výške 15,26 Eur. Tropy právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa tak spolu predstavujú sumu vo výške 94,94 Eur.

Nesprávne právny zástupca vedľajšieho účastníka postupoval, keď pri vyčíslení trov právneho zastúpenia do základu pre výpočet odmeny za jeden úkon právnej pomoci, okrem istiny 606,25 Eur, započítal aj kapitalizované úroky z omeškania v sume 175,63 Eur.

Podľa ust. § 10, ods. 2 Vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby, za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Uvedené ustanovenie výslovne hovorí o hodnote pohľadávky, a nie aj o hodnote príslušenstva pohľadávky. Úroky z omeškania sú len príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ). Ak by základom pre výpočet odmeny mala byť aj hodnota príslušenstva, musel by to zákonodarca výslovne uviesť v už spomínanom ust. § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov. Keďže sa tak nestalo, tarifnou hodnotou je len hodnota uplatnenej peňažnej pohľadávky, z ktorej odvolací súd aj pri výpočte úkonu právnej pomoci vychádzal.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 15,93 Eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 94,94 Eur, predstavujúca náhradu trov konania, a preto vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., vypočítaná z tejto hodnoty za 1 úkon právnej pomoci 16,60 Eur, znížená na polovicu základnej sadzby, t.j. 8,30 Eur za podanie odvolania dňa 21.08.2012, režijný paušál 7,63 Eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 15,93 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .